

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

L'ÀNEC SILVESTRE

per PRAT

L'ànec caigué a l'aigua ferit, i ben prompte, mort, la corrent se l'endugué. El caçador prou excitava el Moro perquè es llancés a l'aigua per tal de portar a terra el fruit d'un tret tan encertat. El Moro temia horriblement l'aigua glaçada. Ja podia fer el seu amor.

Mentrestant l'ànec anava riu avall i veient que el Moro no es deixaria convèncer ni enganyar, el caçador emprèn la caminada esperant l'obstacle que aturaria la peça cobrada a mitges. L'ambient era suau i la neu començà a caure insistent i fina.

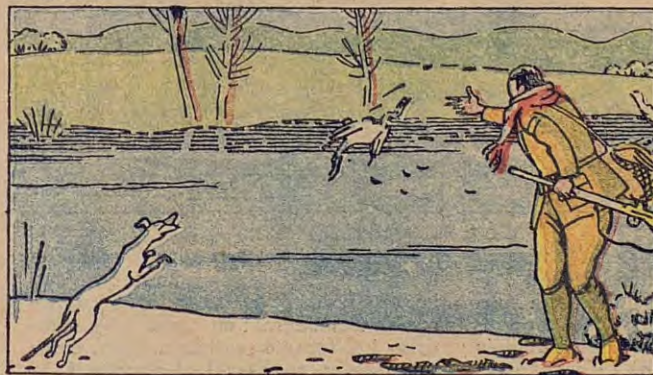
El Moro seguia a respectable distància per por d'ésser llençat al riu i el seu amo no podia fer altra cosa que caminar i de tant en tant adreçar-li una rastellera d'insults.

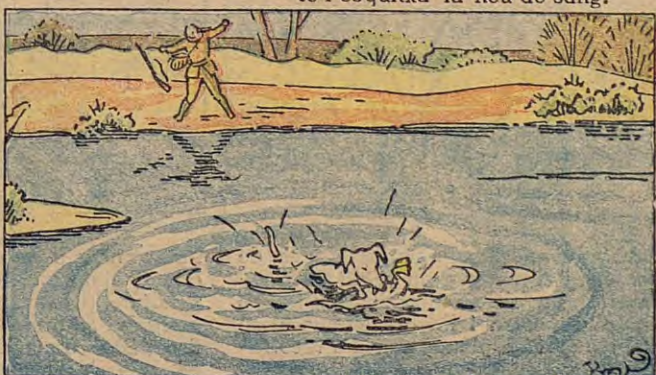
A la fi, una mena d'illot que partia el riu en dos vingué en socors del caçador. En una punta de terra l'ànec s'encallí i com sigui que en aquell indret hi havia poc gruix d'aigua, l'home hi entrà impacientat.

Retornà fora de sí; xop i enfredorit, furiós i arrepentit de la seva mala decisió, en un moviment de cólera llençà a terra l'ànec i a cops de taló el malmeté i esquixà la neu de sang.

Després prengué aquella desferra sagnant i fent voliar el braç, la llençà al riu, ben lluny, enfellonit, no sabent com fer-ho per esbravar-se del tot de les dissorts d'un matí de cacera tan deplorable.

Però el disgust arribà al seu comble en veure que el Moro ara saltava a l'aigua content i nedava adalerat fins a l'ànec per tal de llepar-ne la sang, car el Moro demés dels seus innombrables defectes era llaminer.

UN CATALANET A IANQUILANDIA

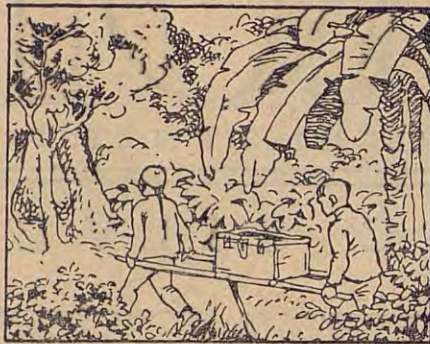
Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

Dibuixos d'en MIRET

Efectivament, després de disset dies de navegar i de passar hores de tots colors, sense contratemps majors arribaren a una petita illa que era l'avançada de l'arxipèlag de Bahama. D'aquesta manera seguint d'illa en illa, al cap de sis mesos d'haver sortit de Pichincha, per fi posaven peu en terra continental.

Llavors començà una veritable odisea terrestre. Havien desembarcat a Miami de la península de Florida i hagueren d'anar a peu fins a Titusville on pogueren prendre el tren per anar a Nova York. Però abans d'arribar a Titusville es penediren més d'un cop de no haver-hi anat per mar, perquè amb l'afany d'amagar el tresor en un lloc

segur per venir-lo a recollir oportunament era tant l'esglai que tenien d'ésser descoberts i robats que despertaren les sospites de Barry, un aventurer afanyós de reunir diners sense treballar gaire i que ja havia estat expulsat de varis estats per mala peça.

Barry s'instal·là en un lloc estratègic per a espiar els moviments del xinès i

el catalanet. Des del seu amagatall, veié com feien un clot, i en un paper semblava que feien anotacions. Després amb gran esforç fent-la rodar damunt de dos parpals conduïren al sot una feixuga caixa; jo no tingué dubtes en Barry que es tractava d'un tresor, i quan després de fetes totes les operacions, en Jaumet i en Xis-cu-feu es

retiraren a la barca a menjar i per provisions, en Barry fel·líc d'haver trobat al fi el que tan gandulament desitjava, es dirigí al lloc on havia estat enterrada la caixa per apoderar-se'n abans que els dos misteriosos posseïdors tornessin a buscar-la.

Com que la terra era remoguda de poc, li fou fàcil de renovar el clot, amb

un tret desgabellà la tanca i obrínt d'una estrebada la tapa aparegué davant de sos ulls golafres, tot aquell bé de Déu d'or. Com foll enfonsà les mans en la pila i les ensorrà fins més amunt del colze, embriagant-se amb el contacte fred del cobdiciat metall. Se n'omplí les butxaques i comprenent que de moment no podria tragar

tan valuosa càrrega tingué la idea de enterrar el tresor prop d'allí però essent en un altre indret els propietaris no el trobarien i llavors ell passat un temps (per despistar) aniria a recollir-lo.

Quan un cop fet el clot i a unes cent passes del lloc on era el tresor,

Barry anava a fer el trasllat amb uns quants viatges, la «Calàndria» es deixondí del pesat son en què estava submergida, amb fred silenci s'arrossegà fins a Barry i abans que aquest pogués adonar-se'n s'hi abraonà i s'enroscà en son cos, i en poca estona el deixà mort en el lloc. Després com qui res

no ha fet, anà a entortolligar-se damunt les peces d'or vigilant que cap intrús s'hi apropés. Quan tornaren Xis-cu-feu i en Jaumet en veure la «Calàndria» i al foraster estirat a terra, compregueren tot seguit el succeït, i, és clar, totes les carícies foren per la oportuna «Calàndria.»

(Acabarà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

AVANTPASSATS IL·LUSTRES

La senyora Ric de Poch estava de visita a casa de la marquesa de Torrevella i no desperdiciava ocasió de pretenir superioritat en totes les coses que la marquesa li deia o li ensenyava. Entraren a la galeria de retrats de

família i la marquesa anà comentant l'història dels seus il·lustres avantpassats. Aquí sí que la senyora Ric de Poch es morfonia i no trobava manera de demostrar que ella també havia tingut avis il·lustres. Per fi arribà la seva ocasió.

— Aquest besavi meu — deia la marquesa, assenyalant el retrat d'un general de primers del segle passat — morí en la guerra dels francesos defensant un fort.

— Oh, això rai — respongué la senyora Ric de Poch — el meu avi morí a la guerra dels anglesos defensant un Rolls-Royce!..

CARA O CREU!

El mestre havia estat llarga estona explicant el sistema monetari: Duros, pessetes i cèntims. Per veure si ses explicacions havien estat ben enteses, tragué de la butxaca una moneda de dues pessetes i la mostrà als deixebles, preguntant:

— Vejam, què és això?

Immediatament, dels bancs del darrera s'aixecà una mà demanant la paraula:

— Digui, Rafeques, què és això?
— Creu, senyor mestre.

EL VENEDOR MODERN

El jove advocat Joan Sabata havia obert son buffet en una d'aquestes cases monstre, dedicades exclusivament a despatxos i oficines, que ara amb tanta profusió brollen arreu en les grans ciutats.

El seu despatx era una saleta amb una porta que donava al replà de l'escala i una finestra que dava al carrer. Entremig d'ambdues obertures hi havia la seva taula i sillons de manera que en obrir-se la porta, el molestava molt la corrent d'aire.

Un dia, entrà un visitant, i en Joan Sabata, satisfet en veure que ja començaven a venir, li demanà, molt obsequiós:

— Què se li ofereix?

— Es aquí el despatx del doctor Berruga?

— No senyor, s'equivoca — respongué en Joan Sabata, decepcionat.

— Dispensi, passi-ho bé — féu l'altre, i en retirar-se deixà la porta oberta.

— Epl senyor! — cridà en Sabata, enfadat. — Tanqui la porta, si li plau, que passa molt aire!

L'altre tornà a entrar al despatx, i, somrient, tragué d'un maletí que duia una d'aquestes molles automàtiques de tancar portes, a l'ensens que li deia:

— Tinc el gust d'ofrir-li el darrer tipus d'aparell tanca-portes. Tanca sense soroll, no falla mai i és garantitzat per deu anys.

L'ARITMÈTICA AL REVÉS

En la classe de pàrvuls s'estava debatent la important qüestió de les fraccions i els decimals, i les pobres criatures no se'n podien sortir. Allò era massa complicat per a les seves cèpses infantines.

El mestre estava impacient i no sabia ja com posar-s'hi perquè l'entenguessin. Sobretot s'indignà quan un dels nens digué que ell s'estimava més mig tortell que tres quartes parts.

— Com us ho haig d'explicar — exclamà exasperat — que tres quartes parts d'una cosa és més que una meitat! Ja ho sabeu tots — prosseguí, amb to mofeta — aquest noi s'estima més un tros petit de tortell que un tros gros. Es espavilat, oi?

El menut, que així era tractat de curt de gambals davant de tota la classe, aixecà la mà volent parlar:

— Digues, vejam què més en surt d'aquest cap! — féu el mestre.

per En GUILLEM D'OLORÓ

— Dispensi, senyor mestre, però és que a mi el tortell no m'agrada!

AIXÓ LI FALTAVA!

Un automòbil (la marca no interessa) restà aturat al mig del carrer. L'engageda automàtica no funcionava bé, i el xofer degué posar-se a donar voltes i més voltes a la maneta.

Durant cinc minuts provà inútilment de posar la màquina en marxa, i mentrestant un nombrós grup de bardoos s'anà reunint i fent comentaris. Finalment, una senyora d'edat i molt curta de vista es dirigí al xofer mentre aquest reposava tol eixugant-se la suor, li posà deu cèntims a la mà, i li digué:

— Teniu, bon home, tan de bò que tots els pianos de maneta fossin tan silenciosos com el vostre!

LLIÇÓ DE COSES

— Què en fem de la carn dels animals?

— Ens la mengem, senyor mestre.

— I dels ossos?

— Els ossos... els deixem a la vorera del plat.

QÜESTIONS D'ULTRATOMBA

Un ateu, volent fer burla d'un frare, va preguntar-li:

— Pare, quan serem al cel, com ens ho farem per posar-nos l'americana, si les ales ens faran nosa?

— No et preocupi això, fill meu — respongué el frare. — Prou feina tindrà a posar-te les calces amb la nosa que et farà la cua!

CONTES POPULARS RUSSOS

ADAPTATS PER JOAN GOLS AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

CASAMENTS DESIGUALS

(Continuació)

— Donar-me la teva filla gran per muller; que em té enamorat tan folli-

ment que cada dia avenço un xic la meva sortida per tal de veure-la una estoneta més...

— Doncs, ja pots dir que és teva!

I el Sol lluí amb tot el seu esplendor.

L'endemà foren celebrades les noces del fill amb la Lluna, del Sol amb la filla gran i del Corb amb la petita, i després cada u s'emportà la seva muller al seu reialme.

Passà algun temps, i l'home va desitjar veure sa filla gran, i ell que va i

emprèn el camí del palau del Sol. Al cap de pocs dies hi arribà. Si sabéssiu la rebuda que li van fer! No podeu pensar la joia de la filla ni la del gendre en veure el seu pare.

Quan fou l'hora de fer el dinar, el Sol va asseure's en una cadira, i la seva dona li va posar la paella al damunt del cap. En menys d'un minut ja estaven fregits els bunyols i tot seguit començaren a dinar. L'home va quedar entusiasmat de la rapidesa en fer el menjar, i un cop retornat a casa seva encarregà a la seva dona de preparar la pasta per fer bunyols. Quan estigué tot preparat la muller anava a encendre el foc, però ell li digué:

— Oh, no cal pas!

I s'assegué en una cadira i es posà la paella al damunt del cap. La dona bé prou que li cridava i li deia si s'havia tornat boig; però ell no en feia cap cas i anava esperant que els bunyols es fregissin. Al cap d'una estona, no sols no s'havien fregit, sinó que s'havien tornat agres.

Al cap d'uns quants dies volgué anar a veure el seu fill i la seva nora la Lluna. Camina que caminaràs... va arribar al palau del seu fill quan ja era ben entrada la nit. No podeu imaginar la rebuda que el seu fill i la seva muller li feren. El volien obsequiar, però ell estava cansat i no volgué res. Aleshores la Lluna li digué:

— Potser us aniria bé un bany abans d'anar-vos-en a dormir.

— Oh, prou! — féu ell. — Però no veieu que és vespre i no m'hi veuré?

— No us hi amoïneu pas, en això! — féu la Lluna. — Ja m'encarregaré jo de fer-vos bona claror.

I quan el bany estigué a punt, la Lluna ficà el dit pel forat del pany de la porta i va il·luminar tota l'habitació.

L'home quedà tot satisfet dels obsequis dels seus fills, i després de passar uns dies en llur companyia, se'n tornà cap a casa.

Hi arribà que ja era vespre i trobà la seva dona, la qual hauria volgut prendre un bany però no podia, car li mancava llum.

Ell li digué:

— No t'hi amoïnis. Ja veuràs com jo te'n faré!

I en havent dit això tancà la seva dona al quarto del bany i va cuitar a passar el dit pel forat del pany.

La seva dona estava rabiosa de veure que el seu marit es tornava cada dia més boig, i no trobava cap medi per fer-lo entrar en raó.

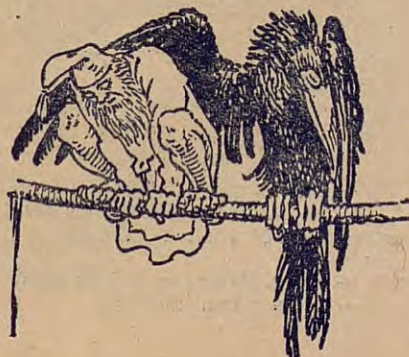
Al cap d'uns quants dies sentí desig de veure la seva filla petita i se

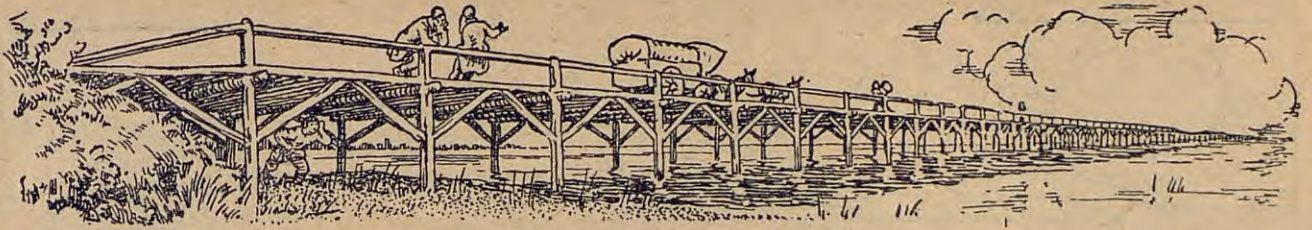

n'anà cap al reialme del Corb, el seu gendre tan savi. Quan hi arribà era ja molt tard i ja es preparaven a anar-se'n a dormir.

No cal dir que li feren una gran rebuda i el volien obsequiar en gran; però ell va demanar que ho deixessin per demà i que se n'anessin a dormir. Per fi el Corb hi accedí; col·locà una escaleta de fusta al mig de l'habitació, apoiada en un pal travesser que hi havia, que era el lloc on dormia el Corb. El vell s'enfilà per l'escaleta i es va asseure al travesser. El Corb pujà al seu darrera, es col·locà al seu costat i el tapà amb una de les seves ales.

Al cap d'una estona el vell ja dormia; però com que no estava acostumat a aguantar l'equilibri dormint, va balançar-se, va caure de dalt a baix i va morir del cop, tan ràpidament, que no tingué ni temps d'arrepentir-se d'haver fet amb els seus fills aquells casaments tan desiguals

EL PETIT SOLDAT DEL TZAR

Heus aquí que, a les rodalies d'una gran ciutat molt llunyana hi havia un pantan immens, i per entrar i sortir de la ciutat hom tenia de seguir la carretera que donava el tomb al pantan, la qual era tan llarga que anant poc a poc hom tardava cinc anys en arribar a l'altra banda del pantan, i anant de pressa, tres, tallant just.

Al costat de la carretera i quasi tocant a la ciutat, hi vivia un vellet molt devot qui tenia tres fills, el més gran dels quals es deia Aleix; el segon, Basili, i el tercer, Simó. Un dia, al vellet se li acudí que si hom hagués fet un pont en línia recta que travessés el pantan pel bell mig, hom podria fer el camí que resultava tan llarg, en tres setmanes, i anant a cavall, en un dia només, cosa que representava un estalvi de temps ben aprofitable en altres feines.

Va començar a treballar ajudat dels seus tres fills, i al cap de trenta anys va quedar el pont acabat. El pantan quedà travessat per una ampla carretera amb uns ponts de fusta magnífics.

Varen retornar a casa; i el pare va dir al fill més gran:

— Vés, Aleix, i asseu-te a l'entrada del primer pont i escolta el que de mi dirà la gent que passarà.

El fill obeí i va amagar-se sota de l'ull del primer pont. Al cap d'una estona veié que s'atansaven dos ancians; parà bona orella, i quan passaren per damunt del pont oí que deien:

— L'home que ha construït aquesta obra mereix tant de bo, que Déu li concediria el que li demanés, si li demanés quelcom.

Tot just Aleix oí aquelles paraules, eixí de sota el pont, i féu:

— Eil, bons vells; aquest pont i aquesta carretera els he construït jo amb l'ajut del meu pare i els meus germans.

— I tu què demanes al bon Déu? — preguntaren els dos ancians.

— Demano tenir molts diners per tota la meva vida.

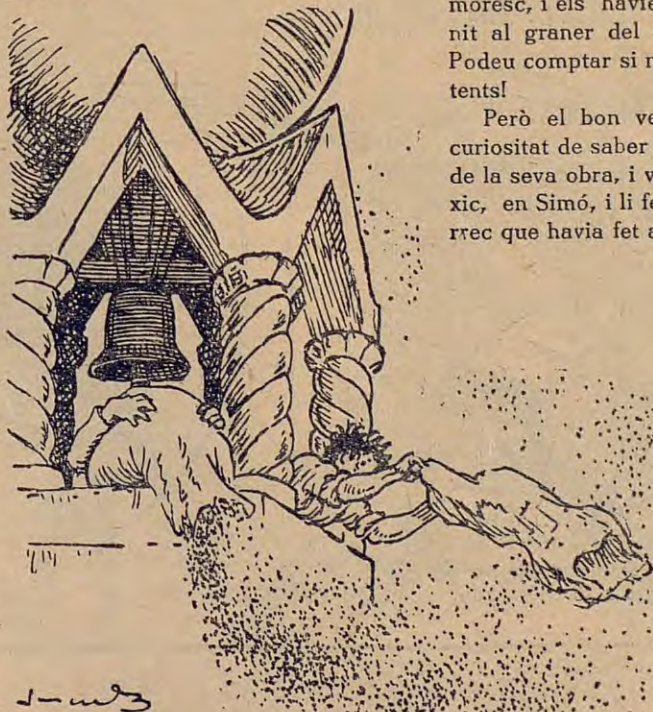
— Doncs mira: Veus aquells prats verds que s'obiren allà baix a l'esquerra? doncs al bell mig hi trobaràs un roure vell. Cava al peu d'ell, i hi trobaràs una espluga profunda tota plena d'or i plata i pedres precioses. Tot et perteneix i creu que no te'n mancarà per tots els dies de la teva vida.

El bon Aleix se n'hi anà amb una aixada i un pic, féu un clot al peu del roure i sota d'una llosa hi va trobar una espluga immensa tota plena de moneda i pedreria, tan brillant, que enlluernava. Tornà a tapar-ho tot seguit i se n'anà cap a casa seva a buscar el seu pare i els seus germans. Quan els hi va contar el que li havia passat, no s'ho volien creure. Per fi aconseguí convèncer-los que enganxessin el carro i l'acompanyessin. Quan arribaren allí i veieren aquell bé de Déu de riqueses, es tornaven boigs de content. Només vos diré que estigueren traginant carretades de pedreria i d'or i d'argent durant nou dies i nou nits sense parar ni un moment.

El vellet s'alegrà molt de veure com era agraïda la seva obra, però tingué curiositat, encara, de saber l'opinió d'altra gent que passés per allí, i a l'endemà cridà el fill segon, en Basili, i li féu el mateix encàrrec que a l'Aleix.

En Basili se n'hi anà i s'amagà sota del segon pont. Al cap d'una estona passaren dues velletes que anaven parlant, i quan estigueren a prop d'ell, pogué oir que deien:

— El qui construï aquest pont i aquesta carretera mereix tant de bo, que Déu li concedirà allò que li vulgui demanar.

Ja em surt en Basili corrent, i els — Eil Bones àvies; aquest pont i aquesta carretera els he fet jo amb l'ajut del meu pare i els meus germans.

— I què desitjaries, tu?

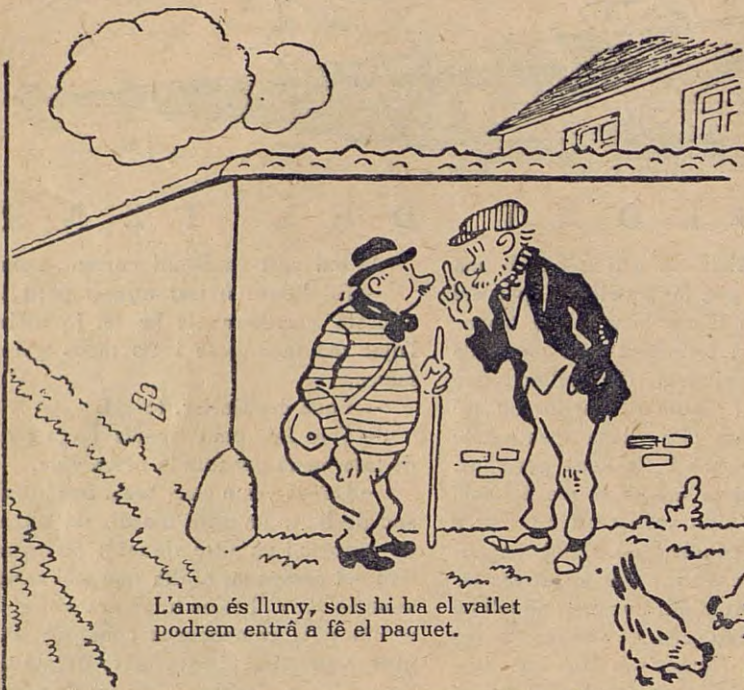
— Que Déu em concedís força gra de tota mena per tota la meva vida.

— Doncs vés a casa teva, agafa un sac de blat, un altre d'ordi, un altre de moresc i un altre de mill; puges a dalt del campanar el dia que faci més vent de l'any, llences tot el gra en l'aire i ja pots començar a construir un graner que hi càpiguen tants quintars de gra com desitges, car tot tornarà a casa teva menys el mill.

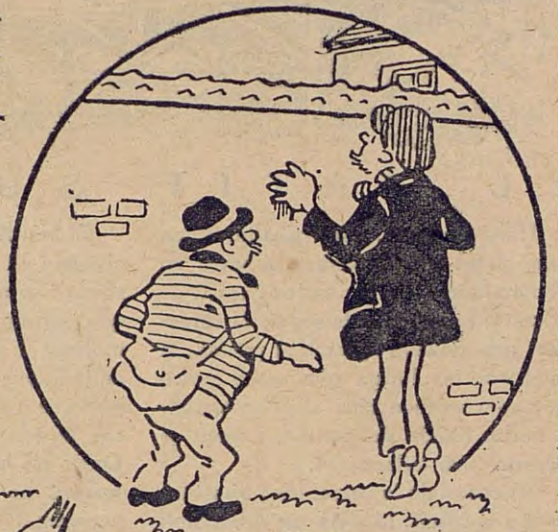
En Basili se'n tornà a casa seva i contà el que li havia passat al seu pare, i tot seguit començaren a construir uns graners immensos. Quan foren acabats, prepararen el gra; se'n pujaren a dalt del campanar el dia que feia més vent de l'any i anaren llençant al vent tot el blat i l'ordi i el moresc i el mill que havien preparat. L'endemà parà el vent i començaren a passar uns vols d'ocells de tota mena, que de tants i tants com n'hi anaven fins tapaven els sol i tot. Al dia següent tots els ocells havien desaparegut, però per cada gra de mill que havien trobat per menjar n'havien cercat cent de blat, o bé d'ordi, o bé de moresc, i els havien portat durant la nit al graner del vell i els seus fills. Podeu comptar si n'estigueren de contents!

Però el bon vellet encara tingué curiositat de saber el que deia la gent, de la seva obra, i va cridar el fill més xic, en Simó, i li féu el mateix encàrrec que havia fet als altres dos fills.

(Continuarà)

L'amo és lluny, sols hi ha el vailet podrem entrà a fê el paquet.

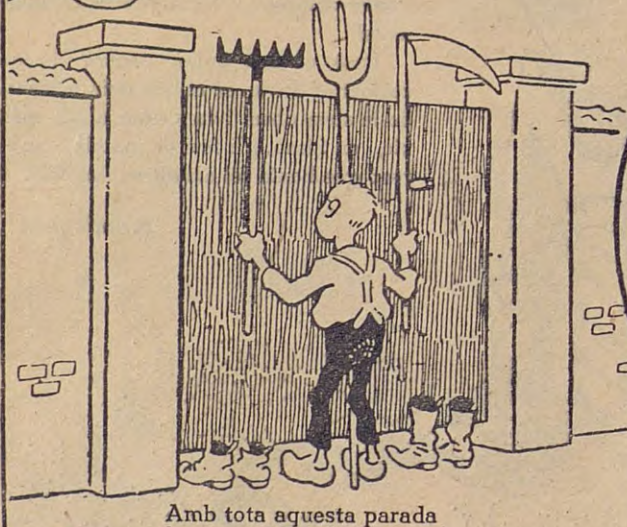
— La paret és massa forta anem a ensorrar la porta.

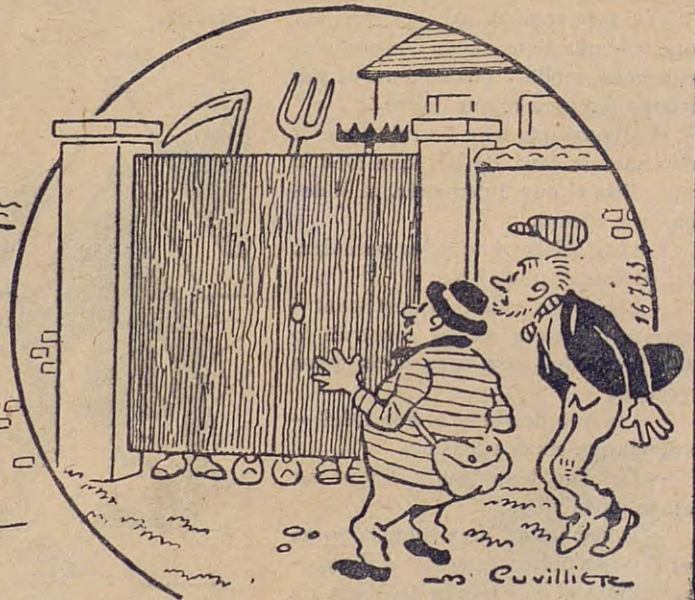
Lladregots volen entrar? Doncs m'hauré d'espavilar.

Encara que estigui sol no hi estic «com un mussol».

Amb tota aquesta parada la casa està defensada.

— Noi, em sembla que rebrem si de pressa no guillem!

UN RETALLET DE CADA COSA.

GEOGRAFIA PINTORESCA

(Llocs on no he estat mai)

Nova Iork. — Ciutat seca per excel·lència malgrat que per mig d'ella hi passen diversos rius. La sequeda: es deu a l'anomenada llei seca, o sigui la llei que prohibeix tota beguda que no sigui aigua o orxata de xufles. Darre-rament, però, els bons ciutadans nova iorquins han entès que en virtut de la llei seca podien beure begudes seques com l'anís de Valls, el Xereç sec i el Champagne Dry i que sols els calia abstenir-se de les begudes dolces, com el Màlaga, la Mistela i el Xarop.

Les cases de Nova Iork s'anomenen gratacels perquè són tan altes que sembla que rasquin la volta blava. Per això a Nova Iork tot sovint hi ha temporals perquè els gratacels al cel li fan pessigolles.

De Nova Iork ens vénen els jazz-bands, la ràdio, les calces *Oxford* i els cabells a la *garçonne*. Fora de totes aquestes desgràcies és una ciutat molt recomanable en especial per als qui els plau anar en ascensor.

MARC POLO

FAULES D'ISOP

III. — *El corb*

Un corb malalt, deia a sa mare: Mare, pregueu el déu i no ploreu. Però ella li respongué: Quin déu, oh fill meu et compadirà? N'hi ha cap que no hagi ofès?

Moralitat: La faula demostra que aquells que tenen molts enemics en la vida, no troben qui els socorri en la necessitat.

XARADA

Primera és plural de «ma»
De «mos» femení és *tota*.
Primera en els anys n'hi ha
Primera a «però» és igual
Tot serveix per a sumà.

JEROGLIFIC COMPRIMIT

Ploure
X o p

DEL TEMPS ANTIC

Cartago fou una ciutat africana, rival de Roma, situada prop de l'actual capital del reialme de Tunis. La fundació d'aquesta ciutat, segons la llegenda és molt curiosa. Els seus fundadors fóren fenicis fugitius de Tir, la gran ciutat fenícia regina del Mediterrani des de les més reculades èpoques. El rei de Tir, Pigmalí, donà mort al seu oncle Siqueu, gran sacerdot de Júpiter per tal d'apoderar-se de les grans riqueses que posseïa. L'esposa de Siqueu, i germana del rei, anomenada Dido o Elisa, sabent son propòsit, el féu passar amb raons alguns dies mentre preparava naus i embarcava els tresors del seu espòs difunt. Quan el rei s'adonà de l'engany ja Elisa feia vela cap a l'Àfrica acompanyada de molts nobles i ciutadans de Tir que aprofitaren aquesta ocasió per fugir de la tirania de Pigmalí.

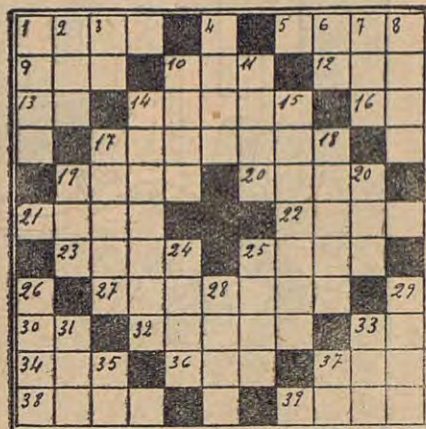
Arribats que foren a les costes de Tunis demanaren als habitants d'allà, anomenats llavors nòmides, que els venguessin terreny suficient per construir una ciutat. Els africans refusaren, però per fi, després de moltes sol·licitacions consentiren vendre el tros de terra que pogués cobrir una pell de bou.

Elisa tallà la pell en bocinets menuts i amb ells assenyalà un gran espai de terra que els nòmides es veieren obligats a cedir-li. Es veu que els moros d'aquell temps no eren tan espavilats com ara.

Constituïda la ciutat, obtingué aviat tal esplendor i riquesa, que un dels capitosts africans desitjà ésser-ne rei i a tal fi proposà als senadors de Cartago que aconsellessin a la reina de casar-se amb ell i si no ho feia els declararia la guerra. Elisa demanà un terme de tres mesos per fer sacrificis al seu espòs difunt. Quan tingué preparada la pila de llenya per l'holocauste, hi pujà engrapant un coltell i digué al seu poble: «Ja que amb tanta pressa voleu que jo tingui un espòs, ara vaig a reunir-me amb ell» i clavant-se el coltell morí i fou consumida per les flames.

Avui sols és ignorant aquell que vol, podent comprar una il·lustració per dos rals. — MAGAZINE

MOTS CREUATS

Horizontal: 1 Noia petita. 5 Per fumar. 9 De seguida. 10 Milionari. 12 Per veure. 13 Prenominal femení. 14 Regalat. 16 Contracció de *a el*. 17 Agitar. 19 Es feixuc. 20 Imperatiu d'anar. 21 Ramada. 22 Sota l'aixella. 23 Soroll de bufetada. 25 Presumida. 26 Colorant. 30 Lletra grega. 31 El que no venen els apotecaris. 33 Aliment principal. 34 Unitat femenina. 36 De Rússia. 37 Astre principal. 38 Després de les guerres. 39 Cascata.

Vertical: 1 Petit. 2 Per batre. 3 Prenominal femení. 4 Hi fan pel·licules. 6 Sant procurador. 7 Llis. 8 Demonstratiu de llunyania. 10 Capital d'un gran Imperi. 11 Mesura. 14 Respos. 15 Gerundi de tancar. 17 Per llaurar. 18 Esposa del rei. 19 Peix llefiscós. 20 Del verb usar. 24 Tenir confiança. 25 No morts. 26 Colla. 28 Per fer claror. 29 Per picar. 31 Al mar. 33 Punt molt fred. 35 Bèstia voladora. 37 Que té salut.

Solucions al número passat

Mots creuats:

Horitzontalment: 1 Primer. 6 Urgència. 7 Astròleg. 8 Trobar.

Verticalment: 2 Regentar. 3 Escolia. 4 Sulfat. 5 Navegar.

Jeroglífic: Escarafalls.

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 369. — Maria Moran

N.º 370. — Lluïsa Viga

N.º 371. — Maria Chan

N.º 372. — Carme Santeugini

(Acabament)

EL CONFLICTE DE L'ILLA DE X

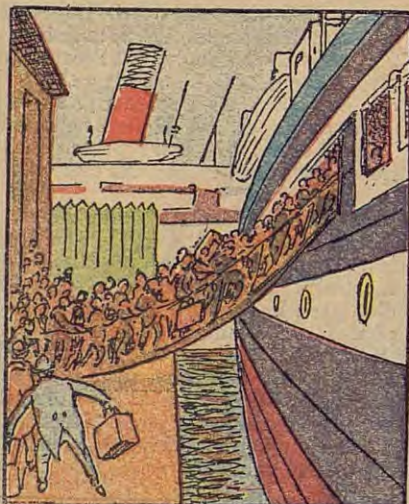
La manca de bestiar es féu sentir en totes les indústries, però els cotxers de punt, aguantaren el punt amb valentia.

Per la manca de carn, les menges vegetals adquiriren preus inverosímils en pública subhasta.

No faltà qui provés de canviar la sogra per un plat de lleties a l'Esau, però enlloc no trobà comprador.

Per fi la falta de pa portà el pànic i tots els habitants anaven emigrant a correuita.

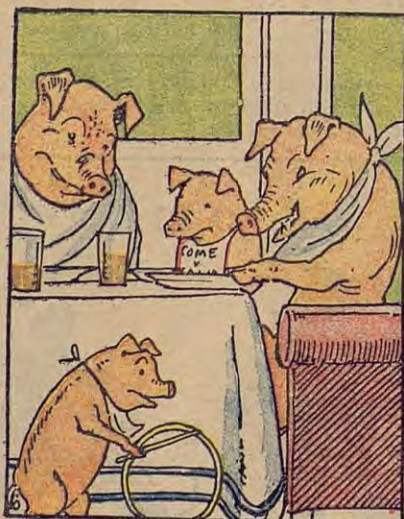
Alguns dels rerassagats intentaren fer proposicions de pau als animals. Però tan sols aconseguiren convèncer

algunes vaques i gallines que, això sí, per un ou o un petricó ce llet, es feien tractar com a prínceps.

Els demés animals restaren inexorables. Un cuiner desesperat, demanava a les vedelles i moltons, plorant, no ja filets ni palpissos sinó una trista costella... i no obtingué res.

Per fi, tots vàrem decidir-nos a marxar. A penes sortit de casa, s'hi instal.lava còmodament una honorable família de garrins.

I amb el cor ple de pena vaig allunyar-me d'aquelles costes on jo havia pensat sojornar molts anys i on mai més tornaré. Així acabà el meu amic.